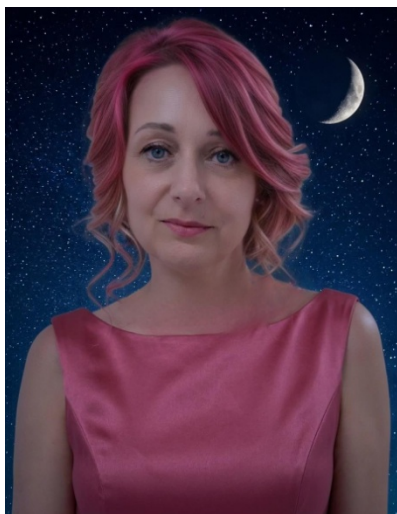

Barča Gabriela Křížová

Je autorka pocházející z Ostravy, která ve své tvorbě sází na hutnou atmosféru, nečekané dějové zvraty a hluboké lidské emoce.

Fascinují ji skrytá tajemství běžných lidí a paranoie. Její debutový psychologický thriller Svědek v mé hlavě zavádí čtenáře na hranu mezi realitou a roztříštěnou myslí hlavní hrdinky. Autorka věří, že ty nejděsivější příběhy se neodehrávají v temných uličkách, ale hluboko v našich vlastních hlavách.

S V Ě D Ě K

V

M Ě

H L A V Ě

Barča Gabriela Křížová

Některé věci
je těžké zapomenout...

a

Některé věci
je těžké pochopit...

Nejhorší monstra jsou ta,
Která nosíme sami v sobě.

Klára Tichá

Prolog

Před osmi lety:

Bílé světlo zářivek na porodním sále pálilo do očí. Vzduch smrděl chladnou desinfekcí, kovem a krví. Klára ležela na mokřém prostěradle, vlasy přilepené k čelu ledovým potem, a hrudník se jí trhavě zvedal. Z dálky, jako přes tlustou zeď slyšela pláč. Čistý, novorozenecký pláč.

„Je to zdravá holčička,“ ozval se hlas doktora.

Klára natáhla slabé, třesoucí se paže. Chtěla ji obejmout. Chtěla ji schovat před celým světem. Jenže místo tepla dětského těla ucítila jen chladný odstup. Do místnosti vstoupila žena v šedivém kostýmku s tlustou složkou v ruce. Sociální pracovnice.

„Paní Tichá, vzhledem k vaší lékařské anamnéze a posudku psychiatra...“

Zbytek slov zanikl v hučení krve v Klářiných uších. Viděla jen, jak doktor předává zabalené miminko cizí ženě, jak se pěstouni otáčejí k odchodu. Malá Anička mizela za těžkými křídly dveří. Navždy.

„Ne! Vrátit! Dejte mi ji!“ křičela Klára, ale z hrdla se jí ozvalo jen chraptivé, bezmocné skučení. Pokusila se vstát, ale dvě silné sestry ji zatlačily zpátky na lůžko. Kolem

zápěstí se jí s hlasitým škubnutím suchého zipu stáhly
fixační popruhy.

Bolest v její hrudi byla tak obrovská, tak paralyzující, že jí
začalo selhávat srdce. Klářino vědomí, ta plachá, ustrašená
dívka se choulila do klubíčka a začala se propadat hluboko
do černé, ledové vody. Nemohla to unést. Její mozek musel
udělat jediné, aby přežil – zlomil se.

V tu chvíli Klára přestala plakat. Tělo pod popruhy ztuhlo.
Svaly na tváři se uvolnily a z očí jí zmizely slzy. Když se
znova podívala na vyděšené zdravotní sestry, její pohled byl
ostrý, ledový a naprosto cizí. Rty se pomalu zvlínily do
chladného, mechanického úsměvu.

„Já ji najdu,“ zašeptal sálem pevný hlas, který Kláře nepatřil.
„Najdu je všechny.“

Kapitola 1

Podzim v tomhle městě neumíral pomalu, ale kousal od prvního dne. Šedivý déšť bušil do okenních tabulí policejní stanice už od brzkého rána a proměňoval ulice dole v blátivé potoky. Vzduch v kanceláři voněl laciným linoleem, vlhkými kabáty a spáleným kafem, které na plotýnce kávovaru bublalo už třetí hodinu.

Kapitán Tomáš Beran se opřel o opěradlo vrzající židle a unaveně si promnul kořen nosu. Na stole před ním ležely tři tlusté šanony. Nic z toho nebyl velký případ. Žádné záhady, žádné napínavé honičky. Jen pár výtržností, dvě vykradené chaty, několik krádeží, zpronevěra peněz v místním stavebnictví a jedno banální domácí násilí. A ráno poté útočník i oběť tvrdili, že si vlastně nic nepamatují. A zbytek jen úmorná každodenní rutina okresního vyšetřovatele.

Tomáš si povzdechl, natáhl ruku a vzal do ruky hrnek. Káva byla studená a na povrchu se vytvořil tenký škraloup. Přesto se napil. Potřeboval cokoliv, co by ho udrželo vzhůru.

Bylo teprve dvě odpoledne, ale kvůli těžkým mrakům venku vypadalo městečko jako v hlubokém soumraku. V jeho věku už tyhle sychravé dny znamenaly jediné – tupou, pulzující bolest v kříži, dědictví po dvaceti letech služby na ulici.

„Berane, máš na lince tu zpronevěru,“ houkl na něj od vedlejšího stolu mladší kolega a ani nevzhlédl od monitoru, kde zrovna hrál pasiáns.

„Řekni jim, že už odcházím,“ zamumlal Tomáš a zaklapl složku. Neměl na ty lháře dneska buňky. Chtěl jsem doklepat poslední hodinu, sednout do auta a jet domů do prázdného bytu.

V ten moment se to stalo.

Dole na chodbě něco těžkého narazilo do zdi. Pak se ozval křik, rychlé klopýtavé kroky a masivní dřevěné dveře kanceláře se rozletěly dokořán tak prudce, až klika narazila do omítky.

A ve dveřích stála ona....

Byla bledá, tmavé vlasy měla rozčuchané a v očích absolutní teror. Trásla se tak moc, že sotva dokázala policistovi u přepážky ukázat občanku.

„Musíme tam jet...“ vydechla místo pozdravu. „V lese u starého lomu. Leží tam moje holčička. Někdo ji...někdo ji uškrtil.“

Tomáš Beran okamžitě vstal od stolu. Instinkt vyšetřovatele ho vyhnal na nohy. Sedl si k ní, položil před ni sklenici s vodou a vzal si její průkaz.

„Uklidněte se paní Tichá,“ řekl klidným, profesionálním hlasem. „Podíváme se na to. Jak se vaše dcera jmenuje? Kolik jí je let?“

„Anička. Je jí sedm,“ vzlykla Klára a schovala si obličej do dlaní. „Měla na sobě červenou pláštěnku se žlutými knoflíky. Viděla jsem ji. Viděla jsem, jak tam leží v tom listí!“

Tomáš Beran se otočil k počítači a začal rychle klepat do klávesnice. Zadal jméno Klára Tichá a sjel očima na kolonku rodinných příslušníků. Systém na sekundu zamrzl a pak vyhodil výsledek.

Tomáš se zamračil. Zkusil to znovu. Výsledek byl stejný. Otočil se zpět ke Kláře, v hlase už neměl profesionální odstup, ale hluboký zmatek.

„Paní Tichá...v registru máte uvedeno, že žijete sama. Vy přece žádné děti nemáte. Nikdy jste nerodila.“

Klára se na něj podívala pohledem, ze kterého mu přejel mráz po zádech. „Ale já ji tam viděla. Já vím, že tam leží.“